BIULETYN
Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego

Warszawa, 26 października 1953 r. Nr 19 (41) Poz. 129 — 137

TREŚĆ:

129.

ZARZĄDZENIE NR 61/Ogól.

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 26 września 1953 r.

w sprawie wprowadzenia w życie nowych Katalogów Norm i Stawek Jednostkowych.

W wykonaniu uchwały Nr 514/53 Prezydium Rządu z dnia 1 lipca 1953 r. w sprawie rozszerzenia zakresu robót budowlano-montażowych, objętych jednolitymi (powszechnie obowiązującymi) względnie branżowymi normami pracy, polecam, co następuje:

Z dniem 1 października 1953 r. wprowadza się w życie w zjednoczeniach (przedsiębiorstwach) budowlano-montażowych budownictwa przemysłowego katalogi norm i stawek jednostkowych wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do niniejszego zarządzenia.

w/z MINISTRA **Inż. St. Farjaszewski**
Podsekretarz Stanu

Załącznik do zarządzenia Nr 61/Ogól.
Ministra Budownictwa Przemysłowego
z dnia 26 września 1953 r.

Wykaz katalogów norm i stawek jednostkowych wprowadzonych w życie z dniem 1 października 1953 r.

Nr KN i SJ	Nazwa działu robót
23	Roboty kesonowe i studni opuszczanych
52 A	Roboty Remontowo-Budowlane odzysk cegieł (materiałów budowlanych) przy robotach rozbiórkowych.

130.

ZARZĄDZENIE NR 65/Ogól.

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 30 września 1953 r.

w sprawie pogłębienia współpracy jednostek budownictwa przemysłowego ze stowarzyszeniami naukowo-technicznymi zrzeszonymi w Naczelnej Organizacji Technicznej.

Na podstawie uchwały Nr 394 Prezydium Rządu z dnia 30 maja 1953 r. (Monitor Polski Nr A-56, poz. 711), w sprawie pogłębienia współpracy organów administracji gospodarczej ze stowarzyszeniami naukowo-technicznymi zrzeszonymi w Naczelnej Organizacji Technicznej, celem pogłębienia współpracy inteligencji technicznej zrzeszonej w Naczelnej Organizacji Technicznej (NOT) z przodującymi robotnikami i administracją w zjednoczeniach i na budowach (zakładach), zarządzam, co następuje:

§ 1. Kierownicy (dyrektorzy) jednostek budownictwa przemysłowego — wszystkich szczebli organizacyjnych obowiązani są do ścisłego współdziałania w zakresie rozwijania postępu w dziedzinie techniki i organizacji produkcji ze stowarzyszeniami naukowo-technicznymi zrzeszonymi w Naczelnej Organizacji Technicznej, a w szczególności z Polskim Związkiem Inżynierów i Techników Budownictwa.

§ 2. Kierownicy (dyrektorzy) jednostek budownictwa przemysłowego obowiązani są ściśle współpracować z ogniwami stowarzyszeń naukowo-technicznych, w szczególności przez:

1. zapewnienie niezbędnej pomocy organizacyjnej w pracach na odcinku postępu technicznego i realizacji podejmowanych w tym celu zobowiązań;

2. pomoc w popularyzowaniu nowych metod pracy i doświadczeń w dziedzinie postępu technicznego;
3. zapewnienie niezbędnej pomocy w organizowaniu domów inżyniera i technika.

§ 3. Kierownik zakładu łącznie z przedstawicielami koła zakładowego stowarzyszenia naukowo-technicznego przeprowadza co 3 miesiące ocenę pracy tego koła zakładowego na odcinku współpracy koła i zakładu w zakresie postępu technicznego.

§ 4. Dla pogłębienia współpracy organów stowarzyszeń naukowo-technicznych i Naczelnej Organizacji Technicznej z jednostkami resortu w zakresie rozwijania postępu technicznego należy:

1. opracowanie wytycznych do planu rozwoju techniki resortu wykonywać przy współudziale przedstawicieli zarządu właściwego stowarzyszenia;
2. Dyrektor Departamentu Techniki oraz Dyrektorzy innych Departamentów lub odpowiedzialni przedstawiciele tych Departamentów powinni brać udział w zebraniach zarządów głównych odpowiednich stowarzyszeń naukowo-technicznych, a także w zjazdach delegatów i naradach, na których omawiane są sprawy mobilizacji inżynierów i techników do prac w dziedzinie rozwoju postępu technicznego i podnoszenia poziomu zawodowego inżynierów, techników i wysuniętych na stanowiska kierownicze robotników;
3. kierownicy jednostek wykonawczych oraz kierownicy wydziałów i biur projektów powinni brać udział we wszystkich naradach techniczno-wytwórczych inżynierów i techników zrzeszonych w kołach przy danych jednostkach organizacyjnych;
4. przedstawiciele zarządu koła zakładowego stowarzyszenia inżynierów i techników powinni być proszeni na wszystkie odprawy i narady organizowane przez kierowników zakładów pracy, dotyczące planów rozwoju postępu technicznego i podnoszenia poziomu zawodowego kadr technicznych.

§ 5. Kierownicy jednostek wykonawczych i biur projektów powinni włączyć do aktywnej współpracy w dziedzinie wynalazczości komórki kół zakładowych NOT i z nimi współpracować w zakresie:

1. stałej koleżeńskiej pomocy technicznej racjonalizatorom i przodownikom pracy przy opracowywaniu usprawnień i wynalazków racjonalizatorskich;
2. współdziałania z brygadami robotniczo-inżynierskimi;
3. opiniowania wynalazków i pomysłów racjonalizatorskich wykonanych przez robotników i brygady robotniczo-inżynierskie;
4. wdrażania i popularyzowania tych pomysłów w wykonawstwie budowlano-montażowym;
5. ustalania aktualnej tematyki dla brygad robotniczo-inżynierskich i racjonalizatorów.

§ 6. Personel techniczny jednostek wykonawczych i biur projektów w ramach kół zakładowych NOT oraz ich oddziałów technicznych i głównych powinien stale wprowadzać postęp techniczny do wykonawstwa budowlano-montażowego oraz w produkcji biur projektów poprzez:

1. podnoszenie poziomu personelu technicznego i stałe wzbogacanie jego wiadomości fachowych;
2. rozszerzanie wiedzy technicznej wśród robotników, a zwłaszcza racjonalizatorów i przodowników pracy;
3. podnoszenie kultury wykonawstwa na placach budów;
4. udział w sporządzaniu i ustalaniu planów rozwoju techniki, wdrażanie postępowych metod pracy, współdziałanie w realizacji i kontroli planów postępu technicznego;
5. stałą walkę o bezbrakowe wykonawstwo robót i opiekę nad brygadami walczącymi o najwyższą jakość;
6. popieranie wprowadzania nowych konstrukcji i nowych metod obliczeń statycznych oraz rozpowszechnianie tych osiągnięć wśród najszerszego grona projektantów;
7. organizowanie odczytów naukowych i popularnych dla świata technicznego i robotników;
8. organizowanie wycieczek na przodujące technicznie budowy i organizację wykorzystania poznanych pomysłów i zdobytych wiadomości;
9. współdziałanie z Radą Miejscową przy ocenie wykonania zobowiązań produkcyjnych przez pracowników inżynieryjno-technicznych i występowanie z wnioskami co do ich wyróżnienia, nagradzania, odznaczania itp.

§ 7. Kierownicy jednostek wykonawczych i biur projektów obowiązani są brać udział w zebraniach kół zakładowych stowarzyszeń naukowo-technicznych, poświęconych wyróżnieniu pracowników odznaczających się w rozwoju postępu technicznego.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

w/z MINISTRA

Inż. St. Farjaszewski
Podsekretarz Stanu

131.

OKÓLNIK Nr 53

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 29 września 1953 r.

w sprawie złomu stalowego, żeliwnego i metali nieżelaznych.

Na podstawie uchwał Prezydium Rządu:

nr 711/52 z dnia 8 sierpnia 1952 r., w sprawie dostaw złomu stalowego i żeliwnego w 1953 r.;

nr 1210/52 z dnia 27 grudnia 1952 r. w sprawie dodatkowych dostaw surowców wtórnych żelaza i stali oraz w sprawie powołania pełnomocników do spraw surowców wtórnych żelaza i stali oraz metali nieżelaznych;

nr 108/53 z dnia 4 lutego 1953 r., w sprawie uzyskiwania surowców wtórnych z niektórych metali nieżelaznych i ich stopów w 1953 r.;

nr 982/52 z dnia 15 listopada 1952 r., w sprawie eliminowania przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych ze złomu metali (Monitor Polski nr A-100, poz. 1523);

oraz zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 288 z dnia 8 września 1952 r. w sprawie trybu premiowania pracowników zatrudnionych bezpośrednio przy zbiórce i załadunku

złomu w produkcyjnych przedsiębiorstwach uspołecznionych,
ustalam, co następuje:

I. Przepisy wstępne

§ 1. Ilekroć w niniejszym okólniku jest mowa:

1) o „centralnych zarządach" bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć centralne zarządy, wchodzące w skład Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego, z wyłączeniem Centralnego Zarządu Zaopatrzenia i Centralnego Zarządu Szkolenia Zawodowego oraz Zjednoczenie Budownictwa Przemysłowego „Metrobudowa", Zjednoczenie Przemysłowe Budowy Nowej Huty, Zjednoczenie Budowy Pieców Przemysłowych i Zjednoczenie Robót Zmechanizowanych;
2) o „Pełnomocniku" bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć powołanego przez Ministra Budownictwa Przemysłowego Pełnomocnika do Spraw Surowców Wtórnych Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych;
3) o „zjednoczeniach" bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć również przedsiębiorstwa;
4) o „złomie" bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć złom stalowy, żeliwny i metali nieżelaznych;
5) o „urządzeniach" bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć maszyny, urządzenia i sprzęt metalowy;
6) o „materiałach" bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć wytwory hutnicze i inne surowce żelaza i stali oraz metali nieżelaznych;
7) o „surowcach wtórnych" bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć surowce wtórne żelaza i stali oraz metali nieżelaznych (odpady produkcyjne i złom).

II. Organizacja gospodarki złomem

§ 2. 1. Nadzór nad całokształtem zagadnień zbiórki, dostaw i gospodarki złomem w budownictwie przemysłowym sprawuje Pełnomocnik.

2. Nadzór nad akcją zbiórki i dostaw złomu w centralnych zarządach i zjednoczeniach sprawują komisarze, powołani przez dyrektorów tych jednostek.

3. Do obowiązków komisarzy należy:
1) przeprowadzanie akcji zbiórki i dostaw złomu,
2) kontrola gospodarki złomem w danej jednostce,
3) operatywna kontrola realizacji planu dostaw,
4) prowadzenie sprawozdawczości z przebiegu dostaw,
5) współpraca z zakładowymi komitetami do spraw surowców wtórnych,
6) współpraca z organizacjami społecznymi na odcinku zbiórki złomu,
7) organizacja i kontrola wykonywania obowiązujących w zakresie zbiórki i dostaw złomu przepisów,
8) inne sprawy związane z akcją zbiórki złomu.

§ 3. 1. Organem pomocniczym dyrektora zjednoczenia w zakresie wzmożenia zbiórki surowców wtórnych, zabezpieczenia ich przez zniszczeniem oraz zapewnienia bieżącej wysyłki, są powołane przez niego zakładowe komitety do spraw surowców wtórnych z udziałem czynnika społecznego.

2. Do zadań komitetu należy w szczególności:
1) ścisła współpraca z komisarzami oraz rejonowymi zbiornicami Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem,
2) prowadzenie akcji uświadamiającej i propagandy wizualnej (afisze, wywieszki),
3) społeczna kontrola wykonywania planów dostaw złomu i organizacji zbiórki,
4) zmobilizowanie załogi do rytmicznego i jak najszybszego wykonywania nałożonych zadań w zakresie zbiórki złomu.

III. Planowanie, zbiórka i dostawa złomu

§ 4. Centralny Zarząd Zaopatrzenia:
1) sporządza roczny plan dostaw złomu dla jednostek budownictwa przemysłowego według otrzymanych wytycznych,
2) opracowany plan przesyła we właściwym terminie do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Departament Zaopatrzenia i Bilansów Materiałowych), Ministerstwa Hutnictwa i Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem,
3) przesyła wycinki planu, o których mowa w pkt. 1), do centralnych zarządów.

§ 5. 1. Centralne zarządy w oparciu o wycinki planu, o których mowa w § 4 pkt. 3), sporządzają dla podległych im zjednoczeń roczne plany dostaw złomu i przesyłają zbiorczy roczny plan w rozbiciu na zjednoczenia do Centralnego Zarządu Zaopatrzenia i Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem.

2. Plany, o których mowa w ust. 1, centralne zarządy przesyłają do:
1) zjednoczeń zobowiązanych do dostaw złomu,
2) właściwej terenowo dla zjednoczenia rejonowej zbiornicy złomu.

3. Terminy oraz wzory formularzy dla wykonania poszczególnych zadań wymienionych w § 4 i 5 zostaną zjednoczeniom podane do wiadomości przez Centralny Zarząd Zaopatrzenia.

§ 6. 1. Plany dostaw złomu powinny przewidywać równomierną dostawę w ciągu całego roku z tym, że dostawy w IV kwartale, z uwagi na szczególne przeciążenie taboru kolejowego PKP w tym okresie, powinny być odpowiednio mniejsze, bez uszczerbku jednak dla całości planu.

2. Zjednoczenia objęte planem dostaw złomu powinny zgłosić właściwej terytorialnie rejonowej zbiornicy złomu zamierzone do wysłania ilości złomu, najpóźniej w 35 dni przed miesiącem, w którym ma nastąpić wysyłka.

3. Roczne plany dostaw złomu powinny być włączone do planów techniczno-produkcyjno-finansowych zjednoczeń objętych obowiązkiem dostaw złomu.

§ 7. 1. Zapotrzebowanie na wagony kolejowe konieczne do załadunku zebranych ilości złomu należy umieszczać w operatywnych planach załadunku: miesięcznych i 5-dniowych, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

2. Wszelkie przeszkody i zahamowania, wynikające z powodu braku środków transportu (wagonów) należy zgłaszać do Centralnego Zarządu Transportu, który w wypadkach koniecznych obowiązany jest do podjęcia odpowiednich kroków interwencyjnych.

§ 8. 1. Dokonaną wysyłkę złomu pod adresem wskazanym przez właściwą rejonową zbiornicę złomu należy każdorazowo i natychmiast awizować w tej zbiornicy, podając dokładną nazwę dostawcy i właściwego dla dostawcy Ministerstwa, wagę i rodzaj wysłanego złomu, dokładny adres i nazwę odbiorcy, datę załadowania, numer wagonu i stację nadania.

2. Kopię awizów należy przesłać do właściwego dla jednostki dokonującej wysyłki centralnego zarządu, który na tej podstawie będzie kontrolował rytmiczność i ciągłość wy-

konywania planu dostaw, interweniując w razie jej zakłócenia.

3. Centralne zarządy na podstawie otrzymanych kopii awizów przesyłać będą do Pełnomocnika meldunki, obrazujące ilość odstawionego złomu w terminach:

1) do dnia 18 danego miesiąca za okres od 1 — 15 tego miesiąca,

2) do dnia 3 następnego miesiąca za okres od dnia 16 — 31 ubiegłego miesiąca.

§ 9. 1. Jednostki wykonujące plan dostaw złomu mogą korzystać przy eksploatacji, zbiórce i wysyłce posiadanego złomu z usług zespołów usługowych spółdzielni zrzeszonych w Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" względnie w Związku Spółdzielni Przemysłowych i Rzemieślniczych, po uzyskaniu na to zgody ze strony Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem. Uzasadnione wnioski w tym zakresie należy przesyłać do Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem za pośrednictwem Pełnomocnika.

2. Ilości złomu wysłane przy udziale zespołów usługowych, o których mowa w ust. 1, a przekraczające plan dostaw złomu danej jednostki, zalicza się na poczet planu dostaw złomu organizacji wykonującej usługi.

3. Złom odstąpiony (zgłoszony do upłynnienia) Centrali Handlowej Żelaza i Stali nie podlega zaliczeniu na poczet planu dostaw złomu.

§ 10. 1. Pracownicy Centralnego Zarządu Zaopatrzenia, centralnych zarządów, zjednoczeń, wyjeżdżający w teren, obowiązani są do nadzorowania i kontrolowania wykonania planu dostaw złomu.

2. Centralny Zarząd Zaopatrzenia, centralne zarządy i zjednoczenia włączą sprawy omawiane w ust. 1 do planów inspekcji i podróży służbowych.

§ 11. Rozliczenie z tytułu dostaw złomu następuje w drodze inkasa bankowego na podstawie cenników Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem, zatwierdzonych przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego. Miarodajną dla rozliczeń jest waga i klasyfikacja dokonana przez odbiorcę.

§ 12. 1. Dyrektorzy centralnych zarządów i zjednoczeń obowiązanych do dostaw złomu powinni dopilnować pełnego i rytmicznego wykonywania planów dostaw złomu, ścisłego przestrzegania wydanych w tym zakresie przepisów oraz zmobilizować podległe im załogi do ciągłego i konsekwentnego wykonywania i przekraczania nałożonych na tym odcinku zadań. Zagadnieniem zbiórki złomu należy zainteresować POP, Radę Zakładową i organizacje społeczne.

2. O wszelkich niedociągnięciach i przeszkodach w wykonywaniu planu dostaw złomu należy zawiadamiać Pełnomocnika.

IV. Sprawozdawczość z wykonania planu dostaw złomu

§ 13. 1. Centralny Zarząd Zaopatrzenia, centralne zarządy i zjednoczenia składają kwartalne sprawozdania z wykonania planu dostaw złomu na formularzach, zatwierdzonych przez Główny Urząd Statystyczny.

2. Zjednoczenia przesyłają sprawozdania w dwóch egzemplarzach do właściwych centralnych zarządów w terminie do dnia 15-go po kwartale sprawozdawczym.

3. Centralne zarządy przesyłają sprawozdania po jednym egzemplarzu wraz z jednym egzemplarzem sprawozdań podległych jednostek do Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem i Centralnego Zarządu Zaopatrzenia w terminie do dnia 25-go po kwartale sprawozdawczym.

4. Centralny Zarząd Zaopatrzenia przesyła sprawozdanie zbiorcze po jednym egzemplarzu w terminie do dnia 30-go po kwartale sprawozdawczym do:

1) Głównego Urzędu Statystycznego — Departament Statystyki Obrotów i Finansów,

2) Ministerstwa Hutnictwa — Pełnomocnik Rządu do Spraw Surowców Wtórnych Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych,

3) Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego — Departament Zaopatrzenia i Bilansów Materiałowych,

4) Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego — Departament Handlu,

5) Centralnego Urzędu Gospodarki Materiałowej — Departament Ekonomiki (złom stalowy i żeliwny), Zarząd do Spraw Metali Nieżelaznych (złom metali nieżelaznych).

V. Kwalifikowanie urządzeń i materiałów na surowce wtórne

§ 14. 1. Do oceny i zakwalifikowania na surowce wtórne:

1) urządzeń zużytych, zniszczonych lub uszkodzonych, a porzuconych lub nie nadających się do dalszego używania (złom i odpady powrotne),

2) resztek i odpadów niepotrzebnych materiałów, znajdujących się w zjednoczeniach (odpady produkcyjne),

3) materiałów pochodzących z rozbiórki i nie nadających się do dalszego używania,

powołane są w zjednoczeniach komisje kwalifikacyjne w składzie:

przewodniczący — dyrektor zjednoczenia lub jego przedstawiciel,
sekretarz — przedstawiciel pionu technicznego,
członkowie — naczelny inżynier lub jego przedstawiciel, główny księgowy lub jego przedstawiciel, główny mechanik lub jego przedstawiciel, kierownik działu zaopatrzenia lub jego przedstawiciel,
przedstawiciel POP,
przedstawiciel Rady Zakładowej.

2. W wypadku gdy wiadomości fachowe członków komisji kwalifikacyjnej są niewystarczające do wydania właściwego orzeczenia, a wartość materiału przekracza kwotę zł 30.000 — komisja kwalifikacyjna uprawniona jest powierzyć opracowanie opinii jednemu lub dwóm rzeczoznawcom.

3. Postanowienia dotyczące oceny i kwalifikacji komisja ujmuje protokólarnie.

4. Protokół kwalifikacyjny komisja przedkłada dyrektorowi zjednoczenia, który wydaje odpowiednie dyspozycje w ramach obowiązujących przepisów o planowanych dostawach surowców wtórnych.

5. Kopię protokółu kwalifikacyjnego Komisja przesyła do właściwego centralnego zarządu.

§ 15. Przy kwalifikowaniu na surowce wtórne należy stosować następujące zasady:

1. W stosunku do urządzeń:

1) na surowce wtórne mogą być zakwalifikowane tylko takie urządzenia, które stanowią niewątpliwy złom (wraki), są całkowicie zdekompletowane i nie nadają się do zastosowania lub remontu (odbudowy) — typy przestarzałe,

2) nie należy kwalifikować jako surowce wtórne części maszyn mogących znaleźć zastosowanie przy innych urządzeniach oraz urządzenia reglamentowane przez Centralne Biuro Obrotu Maszynami, jak np.: maszyny parowe, turbiny, obrabiarki, kotły itp., chociażby były te urządzenia przestarzałych typów.

2. W stosunku do materiałów:
na surowce wtórne mogą być zakwalifikowane materiały wymienione w § 14 ust. 1, pkt. 2) i 3):

1) stal kształtowa — profile NP8 — NP14 w odcinkach poniżej 0,9 mb, profile od NP16 wzwyż w odcinkach poniżej 1,5 mb, profile od NP18 wzwyż odkształcone (zwichrowane) nie nadające się do regeneracji (wyprostowania),
2) stal prętowa pełna i niepełna — pręty w długościach poniżej 1 mb,
3) stal taśmowa — odcinki o długości poniżej 1 mb,
4) blacha — odcinki i kawałki o powierzchni poniżej 0,5 m².

Powyższe normy należy traktować jako orientacyjne i w przypadkach, gdy materiały podane wyżej mogą znaleźć zastosowanie do robót ślusarskich, kowalskich, względnie produkcji pomocniczej, należy je przeznaczyć na ten cel.

Przy kwalifikowaniu materiałów na surowce wtórne należy niezależnie od przepisów niniejszych stosować postanowienia ujęte w zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 2 maja 1951 r. (Monitor Polski nr A-46, poz. 602).

§ 16. Centralne zarządy na podstawie otrzymanych kopii protokółów (§ 14 ust. 5) będą sprawdzać tok pracy komisji, porównując go z ustalonym terminarzem i interweniując w wypadku zahamowań i uchybień.

VI. Eliminowanie ze złomu przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych

§ 17. Za przedmioty wybuchowe uważa się wszelkiego rodzaju przedmioty o charakterze wojskowym i wojennym, które z uwagi na swe właściwości stwarzają niebezpieczeństwo wybuchu zarówno przy ruszaniu, manipulowaniu, rozkręcaniu, rzucaniu, jak i przy zetknięciu z wysoką temperaturą, np. wszelkiego rodzaju zapalniki, pociski, bomby lotnicze, pancerzownice, granaty, miny, zagwożdżone lufy i zamki, łuski artyleryjskie i karabinowe, czerepy pocisków oraz wszelkiego rodzaju przedmioty, w których znajdują się resztki środków wybuchowych.

§ 18. Za przedmioty niebezpieczne uważa się wszelkie przedmioty o charakterze wojskowym, przemysłowym lub inne, które ze względu na swą zawartość znajdującą się w stanie sprężenia, skroplenia lub rozpuszczenia pod ciśnieniem lub na swą zawartość łatwopalną, żrącą albo trującą, stanowią niebezpieczeństwo przy zetknięciu się z wysoką temperaturą, manipulowaniu, rozkręcaniu i rzucaniu nimi, np.: butle stalowe, beczki lub naczynia metalowe z płynami łatwopalnymi, żrącymi i trującymi lub z pozostałością po tych materiałach, gaśnice, oporopowrotniki, zamknięte rury i części aparatury chemicznej itp.

§ 19. Osoby kierujące akcją zbiórki złomu obowiązane są zawiadomić najbliższe organy Milicji Obywatelskiej lub prezydia gminnych (miejskich) rad narodowych o ujawnieniu podczas zbiórki złomu przedmiotów wybuchowych lub niebezpiecznych albo podejrzanych o te właściwości.

§ 20. W przypadku ujawnienia w złomie przedmiotów wybuchowych lub niebezpiecznych albo podejrzanych o te właściwości, przedmiotów tych nie wolno ruszać z miejsca, rzucać, rozkręcać, zderzać z innymi przedmiotami, przecinać przy pomocy palników spawalniczych lub w inny sposób oddzielać ich części przed unieszkodliwieniem tych przedmiotów przez wojskowe patrole saperskie lub chemiczne, bądź przez wydanie przez te patrole pisemnego zaświadczenia, że przedmioty te nie posiadają tych właściwości i nadają się do eksploatacji.

§ 21. Do czasu przybycia organów właściwych władz należy złom ten odpowiednio zabezpieczyć przez ogrodzenie i umieszczenie tabliczek ostrzegawczych oraz ustanowienie nadzoru.

§ 22. Zabrania się zjednoczeniom zajmującym się zbiórką i wysyłką złomu w jakiejkolwiek formie przesyłania w złomie przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych.

§ 23. Przy wysyłce złomu należy zwrócić szczególną uwagę na wyeliminowanie materiałów wybuchowych lub niebezpiecznych albo podejrzanych o te właściwości. Przy przesyłaniu złomu transportem kolejowym nadawca powinien każdą przesyłkę zaopatrzyć w umocowaną trwale na wagonie tabliczkę z napisem: „Wolne od przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych — skontrolowano". Na tabliczce powinien być uwidoczniony podpis kontrolującego i odcisk pieczątki nadawcy, a treść tabliczki powinna być powtórzona w awizie. Za dokonanie załadunku zgodnie z treścią tabliczki ponoszą odpowiedzialność osoby zatrudnione przy ładowaniu przesyłki i kontrolujący.

§ 24. Zjednoczenia, które zgłosiły ujawnione w terenie lub w magazynowanym złomie przedmioty wybuchowe lub niebezpieczne, albo podejrzane o te właściwości, powinny na żądanie dowódcy wojskowego patrolu saperskiego lub chemicznego dostarczyć potrzebnych środków transportowych, materiałów lub sprzętu oraz siły roboczej do prac pomocniczych przy unieszkodliwianiu tych przedmiotów.

§ 25. Zjednoczenia, które posiadają na swoich terenach skupiska złomu, co do których istnieje przypuszczenie, że mogą zawierać przedmioty wybuchowe lub niebezpieczne, albo podejrzane o te właściwości, powinny przesłać wykazy tych skupisk złomu i ich opisy do właściwego terytorialnie dowódcy okręgu wojskowego.

VII. Premiowanie

§ 26. Pracownicy, wyróżniający się przy organizowaniu zbiórki i dostaw złomu, otrzymują specjalne premie według zasad ustalonych w niniejszym okólniku.

§ 27. 1. Podstawą ustalenia wysokości kwot przeznaczonych na premie jest ilość odstawionego złomu.

2. Dowodami ilości odstawionego złomu w ciągu miesiąca są:

1) przy przesyłkach wagonami PKP — waga stwierdzona przez PKP na stacji nadania, wpisana na liście przewozowym,
2) przy przesyłkach innymi środkami transportu (transport kołowy) — ilość podana w kwicie odbioru złomu.

§ 28. W zjednoczeniach, wykonujących bezpośrednie dostawy złomu, premie otrzymują:

1) pracownicy zatrudnieni bezpośrednio przy zbiórce i załadunku złomu,
2) robotnicy nadzoru technicznego odpowiedzialni za należyte sortowanie, klasyfikowanie i eliminowanie ze złomu materiałów wybuchowych i niebezpiecznych.

§ 29. 1. Premie za zbieranie i załadunek złomu wynoszą:

1) 2,50 zł za każdą tonę złomu stalowego i żeliwnego niewsadowego,

2) 3 zł za każdą tonę złomu stalowego i żeliwnego wsadowego,

3) 10 zł za każdą tonę złomu metali nieżelaznych.

2. Kwoty powyższe powinny mieścić się w ogólnej kwocie premii za zbieranie i załadowanie złomu.

§ 30. 1. Wypłatę premii zarządza dyrektor zjednoczenia na wniosek pracownika odpowiedzialnego za zbiórkę i dostawę złomu (komisarza do Spraw Złomu).

2. Z ogólnej kwoty, przeznaczonej na premię otrzymują:

1) 80% pracownicy wymienieni w § 28 pkt. 1) — w stosunku do indywidualnie załadowanych ilości złomu według bieżąco prowadzonego spisu imiennego tych pracowników,

2) 20% pracownicy wymienieni w § 28 pkt. 2) — w zależności od włożonego indywidualnie wkładu pracy.

3. Wypłata premii powinna być dokonana za wyniki miesiąca poprzedniego najpóźniej do dnia 15-go miesiąca następnego.

4. W przypadkach uzasadnionych wypłata premii w wysokości przekraczającej 50% płacy zasadniczej pracownika w danym miesiącu, może nastąpić jedynie za zgodą dyrektora nadrzędnego centralnego zarządu.

§ 31. Niezależnie od zasad premiowania podanych w § 29, 30 i 33 niniejszego okólnika, dyrektor zjednoczenia upoważniony jest do premiowania pracowników, wyróżniających się przy organizacji zbiórki i dostaw złomu stalowego i żeliwnego w wysokości 1 zł od każdej tony. Premiowanie następować może zarówno z kwot uzyskanych ze sprzedaży złomu jak i ze środków obrotowych zjednoczenia, a wypłaty z tego tytułu należy traktować jako nagrody wolne od opodatkowania.

§ 32. Wypłata premii w trybie § 31 niniejszego okólnika może nastąpić jedynie w wypadku wykonania przez dane zjednoczenie planu dostaw złomu.

§ 33. Zasady premiowania, określone w §§ 28, 29 i 30 mają zastosowanie do wysyłek złomu stalowego i żeliwnego, dokonywanych od dnia 1 stycznia 1953 r., a odnośnie wysyłek złomu metali nieżelaznych od dnia 4 lutego 1953 r.

VIII. Przepisy końcowe

Okólnik wchodzi w życie z dniem 15 października, równocześnie tracą moc obowiązującą:

— okólnik nr 90 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 13 listopada 1952 r. w sprawie planowej zbiórki i dostawy złomu stalowego i żeliwnego w 1953 r. (Biuletyn MBPrzem. nr 15/22, poz. 97),

— okólnik nr 9 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 12 lutego 1953 r. w sprawie zbiórki i dostaw złomu stalowego i żeliwnego w roku 1953,

— instrukcja nr 4 Centralnego Zarządu Zaopatrzenia z dnia 11 kwietnia 1953 r. w sprawie trybu kwalifikowania urządzeń i materiałów na surowce wtórne żelaza i stali oraz powołania komisji kwalifikacyjnych,

— pismo według rozdzielnika Pełnomocnika z dnia 10 marca 1953 r. znak: CZZ-M-1-2/53 w sprawie dostaw złomu stalowego i żeliwnego w 1953 r.

w/z MINISTRA

Inż. St. Farjaszewski
Podsekretarz Stanu

132.

PISMO OKÓLNE NR 16
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO
GABINET MINISTRA

GM-IV-8-78/53

z dnia 5 października 1953 r.

w sprawie terminów przyjęć w sprawach skarg i zażaleń przez dyrektorów centralnych zarządów i jednostek bezpośrednio podległych Ministrowi Budownictwa Przemysłowego.

Gabinet Ministra podaje poniżej terminy przyjęć i adresy lokali, w których dyrektorzy centralnych zarządów i jednostek bezpośrednio podległych Ministrowi Budownictwa Przemysłowego przyjmować będą w sprawach skarg i zażaleń:

1. Centralny Zarząd Biur Projektów — poniedziałki, godz. 17 — 17,30, Warszawa, ul. Marszałkowska 82/84/86, pokój Nr 118;

2. Centralny Zarząd Budownictwa Przemysłowego „Śląsk“ — poniedziałki, godz. 17 — 19, ul. Krucza 20/22, pokój Nr 120;

3. Centralny Zarząd Budownictwa Przemysłowego „Południe“ — poniedziałki, godz. 17 — 18, Warszawa, ul. Krucza 20/22, pokój Nr 322.

4. Centralny Zarząd Budownictwa Przemysłowego „Północ“ — poniedziałki, godz. 17 — 18, Warszawa, Krucza 20/22, pokój Nr 412;

5. Centralny Zarząd Budownictwa Przemysłowego „Zachód“ — poniedziałki, godz. 16,30 — 17,30, Warszawa, ul. Krucza 20/22, pokój Nr 527;

6. Centralny Zarząd Budownictwa Lądowo-Inżynieryjnego — poniedziałki, godz. 17 — 18, Warszawa, ul. Marszałkowska 82/84/86, pokój Nr 1;

7. Centralny Zarząd Budownictwa Wodno-Inżynieryjnego — poniedziałki, godz. 17 — 18, Warszawa, ul. Nowy Swiat 27, pokój Nr 19.

8. Centralny Zarząd Konstrukcji Stalowych — poniedziałki, godz. 15 — 17, Warszawa, ul. Marszałkowska 90, pokój Nr 7;

9. Centralny Zarząd Montażu Urządzeń Elektrycznych— poniedziałki, godz. 17 — 18, Warszawa, ul. Szwoleżerów 2/4, barak II, pokój Nr 6.

10. Centralny Zarząd Instalacji Przemysłowych — poniedziałki, godz. 17 — 18, Warszawa, Al. Stalina 37, pokój nr 208;

11. Centralny Zarząd Zakładów Betoniarskich i Żelbetowych — poniedziałki, godz. 17 — 18, Warszawa, ul. Szwoleżerów 2, pokój Nr 21;

12. Centralny Zarząd Mechanizacji — poniedziałki, godz. 16 — 18, Warszawa, ul. Długa 7, pokój Nr 4;

13. Centralny Zarząd Transportu — poniedziałki, godz. 17 — 18, Warszawa, ul. Hoża, róg Kruczej;

14. Centralny Zarząd Zaopatrzenia — poniedziałki, godz. 17 — 19, Warszawa, ul. Wilcza 54, pokój Nr 26;

15. Centralny Zarząd Szkolenia Zawodowego — poniedziałki, godz. 16 — 18, pokój Nr 616;

16. Zarząd Zaopatrzenia Robotniczego — poniedziałki, godz. 16 — 17, Warszawa, ul. Hoża, róg Kruczej;

17. Metrobudowa Zjednoczenie Budownictwa Przemysłowego — poniedziałki, godz. 16 — 17, Warszawa, ul. Wilcza 38/40, pokój 215;

18. Zjednoczenie Robót Zmechanizowanych — poniedziałki, godz. 15 — 17,30, Warszawa, ul. Bema 65, pokój Nr 1.

19. Biuro Budowy Dzielnicy Przemysłowej „Służewiec"— poniedziałki, godz. 15 — 17, Warszawa, ul. Nowogrodzka 40, II piętro;

20. Biuro Rozliczeń Budownictwa Przemysłowego — poniedziałki, godz. 16 — 17, Warszawa, ul. Bema 65.

DYREKTOR GABINETU

Z. Barcz
Wicedyrektor

133.

PISMO OKÓLNE NR 59

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

DEPARTAMENT KSIĘGOWOŚCI

K.S.-I/D-1 a

z dnia 2 października 1953 r.

w sprawie rozdzielnika sprawozdań finansowych niektórych jednostek wykonawstwa inwestycyjnego.

W odpowiedzi na zapytania kierowane do Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego przez jednostki wykonawstwa inwestycyjnego podporządkowane bezpośrednio Ministrowi (jak np. Zjednoczenie Budownictwa Przemysłowego Nowa Huta, Metrobudowa Zjednoczenie Budownictwa Przemysłowego itp.), które proszą o wyjaśnienia jaki rozdzielnik obowiązuje je przy rozsyłaniu sprawozdawczości finansowej Departament Księgowości wyjaśnia, co następuje:

1. Zjednoczenia (przedsiębiorstwa) podległe bezpośrednio Ministrowi (Zjednoczenie Przemysłowe Budowy Nowej Huty, Metrobudowa Zjednoczenie Budownictwa Przemysłowego, Zjednoczenie Budowy Pieców Przemysłowych, Zjednoczenie Robót Zmechanizowanych, Biuro Budowy Dzielnicy Przemysłowej — Służewiec i Biuro Rozliczeń Budownictwa Przemysłowego) oraz te spośród zjednoczeń (przedsiębiorstw), które są wprawdzie nadzorowane przez centralny zarząd, lecz jednocześnie są jedynymi w ramach centralnego zarządu w swoim pionie sprawozdawczym jednostkami składającymi sprawozdawczość finansową na wzorach B, P, H, TŁ (jak np. Przedsiębiorstwo Zaopatrzenia Sprzętowego, będące jedyną w ramach Centralnego Zarządu Mechanizacji jednostką składającą sprawozdawczość na wzorze typu H) powinny rozsyłać swą sprawozdawczość finansową według następującego rozdzielnika:

1) właściwy oddział banku finansującego;
2) Wydział Finansowy Prezydium właściwej terenowo Rady Narodowej;
3) Główny Urząd Statystyczny (tylko za IV kwartał);
4) ewentualnie nadrzędny centralny zarząd, któremu jednostka podlega;
5) Departament Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego;
6) Ministerstwo Finansów, Departament Finansów Budownictwa i Inwestycji;
7) Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Budownictwa.

2. Termin składania sprawozdawczości finansowej przez jednostki, o których mowa w pkt. 1 zależy od tego, czy są one samodzielnie bilansujące, czy też sporządzają sprawozdanie zbiorcze na podstawie sprawozdań jednostek wchodzących w ich skład.

Pierwsze (samodzielnie bilansujące, jak np. Biuro Budowy Dzielnicy Przemysłowej Służewiec) obowiązuje termin 25 dni po okresie sprawozdawczym.

Drugie (jak np. Zjednoczenie Robót Zmechanizowanych sporządzające zbiorcze sprawozdania zakładów wchodzących w jego skład) obowiązuje termin 40 dni po okresie sprawozdawczym.

3. Będące na rozrachunku gospodarczym jednostki samodzielnie bilansujące wchodzące w skład zjednoczeń (przedsiębiorstw) składają sprawozdania finansowe według rozdzielnika przewidzianego w instrukcji GUS Nr 39-a.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

S. Wojciechowski

134.

PISMO OKÓLNE Nr 60

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

DEPARTAMENT KSIĘGOWOŚCI

znak KS-I/D-1a

z dnia 10 października 1953 r.

w sprawie zasad księgowej ewidencji rozliczeń za pomocą rachunku specjalnego i okresowych rozliczeń saldami.

W związku z zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 17 czerwca 1953 r. w sprawie odmiennych form rozliczeń ustalonych przez NBP dla niektórych dostaw, usług i robót (Monitor Polski Nr A-64, poz. 780), Departament podaje do wiadomości ustalone przez Ministerstwo Finansów zasady księgowej ewidencji rozliczeń za pomocą rachunku specjalnego (§ 5 w/w zarządzenia) i okresowych rozliczeń saldami (§ 7 w/w zarządzenia).

I. ROZLICZENIA ZA POMOCĄ RACHUNKU SPECJALNEGO

1. Ewidencję księgową obrotów na rachunku specjalnym należy prowadzić na koncie 045 „Inne rachunki bankowe" przestrzegając zasady odrębnej ewidencji analitycznej dla każdego rachunku bankowego.

2. Rachunek specjalny może być zasilany wyłącznie z rachunku rozliczeniowego płatnika (odbiorcy), względnie odpowiedniego kredytu bankowego; żadnych innych wpłat na rachunek specjalny dokonywać nie można.

3. Z rachunku specjalnego poza przelewami na opłacenie akceptowanych przez pełnomocnika faktur dostawców mogą być zakupywane książeczki czeków limitowych i czeków akceptowanych oraz podejmowane gotówką kwoty do 900 zł celem pokrycia drobnych wydatków związanych z dostawami lub usługami, które nie mogą być pokryte czekami.

4. Wszelkich księgowań na koncie 045 w zakresie operacji na rachunku specjalnym dokonuje się, zgodnie z zasadami księgowej ewidencji obrotów na rachunkach bankowych, wyłącznie na podstawie wyciągów bankowych.

II. OKRESOWE ROZLICZENIE SALDAMI

A. Ewidencja u jednostki rozliczającej

1. Faktury własne za sprzedane wyroby, towary i usługi na rzecz kontrahenta jednostki rozliczającej należy księgować:

Dt — odpowiednie konto sprzedaży
Ct — konto 062 „Odbiorcy za faktury pozainkasowe".

2. **Faktury kontrahentów** za dostawy wyrobów, towarów lub wyświadczone usługi na rzecz jednostki rozliczającej należy księgować:

Dt — konto 121 „Rozliczenia faktur i materiałów", względnie
Dt — odpowiednie konto R. XIII
Ct — „Dostawcy za faktury pozainkasowe" (konto 071 wg r.p.k. dla wykonawstwa inwestycyjnego, konto 066 w pozostałych branż. pl. kont).

3. **Zapis księgowy** kompensujący rozliczenia z kontrahentami przeprowadza się w oparciu o okresowe obliczenie zapisem:

Dt — „Dostawcy za faktury pozainkasowe" (konta jak wyżej 071 lub 066)
Ct — konto 062 „Odbiorcy za faktury pozainkasowe".

Wynikające ewentualne saldo z tego zapisu likwidowane jest w sposób następujący:

a) Saldo poniżej 1000 zł — przenosi się na następny okres rozliczeniowy,

b) Saldo powyżej 1000 zł „Winien", tzn. wynikające na koncie 062 „Odbiorcy za faktury pozainkasowe" — likwiduje się drogą wystawienia na sumę salda akceptowego żądania zapłaty, które jednostka rozliczająca składa do banku wraz z kopią zestawienia rozliczeniowego za dany okres (wyciągiem z kont rejestrujących rozliczenia z kontrahentem).

Złożone i przyjęte przez bank żądanie zapłaty księguje się:

Dt konto 061 „Należności w inkasie bankowym"
Ct „ 062 „Odbiorcy za faktury pozainkasowe".

c) Saldo powyżej 1000 zł „Ma" — tzn. wynikające po kompensacie na koncie „Dostawcy za faktury pozainkasowe", jest regulowane przez jednostkę rozliczającą przelewem zleconym w wysokości salda.

W przypadku tym zapis księgowy może nastąpić dopiero po dokonaniu przez bank przelewu na podstawie otrzymanego wyciągu bankowego, przez uznanie konta 043 „R-k rozliczeniowy" i obciążenie konta „Dostawcy za faktury pozainkasowe" (071 lub 066).

4. Faktury kontrahentów za dostawy omówione wyżej w p. 2 księguje się zgodnie z zasadami komentarzy planów kont w ich pierwotnej wysokości.

Zgłoszenie dostawcy sumy reklamacji i sprostowań należy księgować normalnie, tzn.:

a) **w przypadku gdy zmniejszają one fakturę dostawcy**
Dt konto 078 (lub 074 w branż. pl. kont poza wykonawstwem) „Inne należności i zobowiązania"
Ct „ 121 „Rozliczenie faktur i materiałów";

b) **w przypadku gdy zwiększają fakturę dostawcy**
Dt konto 121 „Rozliczenie faktur i materiałów"
Ct „ 073 (względnie konto 068 w branż. pl. kont poza wykonawstwem) „Dostawy niefakturowane".

5. Na podstawie noty dostawcy, zawiadamiającej o przyjęciu reklamacji, względnie skierowaniu sprawy na drogę postępowania spornego, następuje wyksięgowanie reklamowanych sum:

a) **w przypadku gdy zmniejszają one sumy faktury**
Dt konto „Dostawcy za faktury pozainkasowe"
Ct „ „Inne należności i zobowiązania";

b) **w przypadku gdy zwiększają sumę faktury**
Dt konto „Dostawy niefakturowane"
Ct „ „Dostawcy za faktury pozainkasowe" na podstawie dodatkowej faktury lub noty.

B. Ewidencja u kontrahenta jednostki rozliczającej

U kontrahenta jednostki rozliczającej zapisy księgowe przebiegają analogicznie jak u jednostki rozliczającej z wyjątkiem:

a) **księgowania żądania zapłaty, wymienionego w p. II A 3 b,** które kontrahent jednostki rozliczającej księguje:
Dt — „Dostawcy za faktury pozainkasowe"
Ct — „Dostawcy za faktury inkasowe";

b) **otrzymanego przelewu, wymienionego w p. II A 3 c,** który kontrahent jednostki rozliczającej księguje:
Dt — „R-k rozliczeniowy"
Ct — „Odbiorcy za faktury pozainkasowe".

C. Technika ewidencji księgowej

1. **Przy stosowaniu księgowości przebitkowej** zaleca się ewidencję analityczną okresowych rozliczeń saldami prowadzić wspólnie dla zapisów na kontach „Dostawcy za faktury pozainkasowe" i „Odbiorcy za faktury pozainkasowe" wykorzystując w tym celu oddzielne kolumny tej samej karty kontowej dla każdego kontrahenta.

2. **Przy stosowaniu księgowości rejestrowej** należy w miarę możności zakładać oddzielne rajestry zakupu i sprzedaży dla ujęcia operacji okresowo rozliczanych saldami. W przypadku gdy ilość tych operacji nie uzasadnia stosowania oddzielnych rejestrów, można je ujmować wraz z pozostałymi operacjami w ogólnych rejestrach zakupu i sprzedaży przestrzegając poniższych wskazań:

a) w związku z tym, że przy okresowych rozliczeniach saldami nie podlegają regulacji poszczególne faktury, lecz następuje ich wzajemna kompensata w rejestrach zakupu i sprzedaży, równolegle do wpisu faktury w części rejestru przeznaczonej dla faktury, zaznacza się ich charakter, wpisując przez całą szerokość rubryk przewidzianych dla żądania zapłaty: „do okresowego rozliczenia saldami"; w części „rejestru przeznaczonej dla zapłaty wpisując w rubryce „różne" sumę faktury, w rubryce zaś „symbol" konta — odpowiedni symbol konta (w rejestrze zakupu będzie to odpowiedni symbol konta „Dostawcy za faktury pozainkasowe", w rejestrze sprzedaży — symbol konta „Odbiorcy za faktury pozainkasowe").

Sumy faktur oznaczone tymi symbolami podlegają dekretacji jako niezapłacone i za pośrednictwem polecenia księgowania przechodzą na odpowiednie konta syntetyczne;

b) kompensatę tych faktur na kontach syntetycznych „Dostawcy za faktury pozainkasowe" i „Odbiorcy za faktury pozainkasowe" jak również zapisy wymienione w punkcie II A 3 b oraz II B przeprowadza się na podstawie indywidualnego polecenia, sporządzonego z zestawienia rozliczeniowego;

c) po dokonaniu zapisu kompensacyjnego, pozostałe nieuregulowane sumy faktur ewidencjonuje się analitycznie jako należności, względnie zobowiązania nieuregulowane według ogólnie przyjętych zasad w księgowości rejestrowej;

d) zapłatę z rachunku rozliczeniowego (w rejestrze zakupu) oraz wpływ na rachunek rozliczeniowy (w rejestrze sprzedaży) z tytułu regulacji salda, wynikającego z okresowego rozliczenia odnotowuje się w rejestrze rachunku rozliczeniowego wyjątkowo dla tych sald w rubrykach oznaczonych symbolami kont „Odbiorcy za faktury inkasowe", „Odbiorcy za faktury pozainkasowe", „Dostawcy za faktury inkasowe" i „Dostawcy za faktury pozainkasowe" w zależności od tego w jakim trybie następuje

regulacja, tzn. odmiennie od zasady przyjętej w księgowości rejestrowej zapisywania w rejestrze rachunku rozliczeniowego wpływów ze sprzedaży w rubryce „Sprzedaż“ a zapłaty za zakupione dostawy i usługi w rubryce „Rozliczenie zakupu i materiałów“.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

S. Wojciechowski

135.

PISMO OKÓLNE Nr 61

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

DEPARTAMENT KSIĘGOWOŚCI

znak KS-I/D-1a

z dnia 10 października 1953 r.

w sprawie ewidencji księgowej opakowań.

W związku z uchwałą Prezydium Rządu Nr 16 z dnia 10 stycznia 1952 r. w sprawie zasad obrotu opakowaniami (Monitor Polski Nr A-9, poz. 82) ustalone zostały obecnie przez Ministerstwo Finansów zasady normujące księgową ewidencję opakowań wypożyczanych i sprzedawanych, które Departament podaje niniejszym do wiadomości i stosowania jako obowiązujące wszystkie jednostki budownictwa przemysłowego.

Ponieważ wspomniana na wstępie uchwała Prezydium Rządu rozróżnia dwa zasadnicze rodzaje opakowań, tzn.

a) **opakowania wypożyczane**
— stanowiące własność dostawcy, a więc zwracane przez odbiorcę,

b) **opakowania sprzedawane**
— nie stanowiące z chwilą sprzedania własności dostawcy, a jedynie w pewnych określonych wypadkach częściowo odsprzedawane na mocy uchwały z powrotem dostawcy,

zachodzi konieczność ustalenia odrębnych zasad ewidencji księgowej dla opakowań wypożyczanych i odrębnych dla opakowań sprzedawanych, a w dalszej kolejności z rozróżnieniem rozwiązań księgowych oddzielnie dla dostawców i odrębnie dla odbiorców.

A. OPAKOWANIA WYPOŻYCZANE

I. Rozwiązania księgowe u dostawców

Pod pojęciem **„dostawca“** należy rozumieć jednostkę będącą **właścicielem opakowań wypożyczanych.**

1. **Ewidencja opakowań.**

Zależnie od wartości opakowania i okresu jego użytkowania prowadzi się ewidencję księgową opakowań wypożyczanych u dostawcy, tzn. właściciela opakowania na kontach:

a) **001 — „środki trwałe“**
w odniesieniu do opakowań o wartości powyżej 300 zł i równocześnie powyżej 1 roku użytkowania,

b) **128 — „przedmioty nietrwałe“**
w odniesieniu do opakowań o wartości poniżej 300 zł i równocześnie poniżej 1 roku użytkowania.

Ewidencję ruchu tych opakowań t.zn. wypożyczania i zwrotów można prowadzić w sposób dwojaki t.zn.

a) bądź na kartach analitycznych w ramach kartoteki analitycznej, „Środki trwałe wypożyczone“,

b) bądź też pozaksięgowo.

Ewidencja ta winna w każdym przypadku i każdorazowo ustalić:

a) ile i o jakiej wartości inwentarzowej wypożyczono opakowań poszczególnym odbiorcom,

b) jakie są terminy zwrotu tych opakowań,

c) ewentualne miejsca do którego opakowanie powinno być odesłane.

Ogólna wartość opakowań wypożyczonych odbiorcom winna być wykazana przez dostawcę w bilansie na dzień jego sporządzenia w danych uzupełniających do bilansu według ich wartości inwentarzowej.

2. **Księgowanie kosztów eksploatacji opakowań.**

Wszystkie koszty, związane z remontem bieżącym, transportem, ekspertyzą, amortyzacją i zużyciem w zakresie opakowań wypożyczanych, obciążające właściciela opakowania (dostawcę) księguje się:

a) w jednostkach prowadzących księgowość w oparciu o ramowy plan kont dla handlu
— na koncie 192 „Eksploatacja opakowań“

b) w pozostałych jednostkach
— na koncie 183 „Koszty sprzedaży“.

3. **Księgowanie kar umownych.**

Zarachowane odbiorcom kary umowne z tytułu niezachowania przez nich przepisów o obrocie opakowaniami wypożyczonymi t.zn. w przypadku nie zwrócenia opakowania przez odbiorcę opakowania w terminie wyznaczonym należy księgować u dostawcy,

Dt 074 (078) „Inne należności i zobowiązania“.
Ct 201 „Straty i zyski“.

4. **Księgowania w przypadkach zaginięcia opakowania, u odbiorcy.**

Rozróżnić tu należy 2 przypadki, a mianowicie:

a) przypadek, gdy opakowanie nie zostało zwrócone przez odbiorcę na skutek zaginięcia lub zniszczenia z **winy odbiorcy,**

b) przypadek zaginięcia lub zniszczenia spowodowany **działaniem siły wyższej.**

O ile zaginięcie lub zniszczenie opakowania przez odbiorcę miało miejsce **z jego winy** przebieg księgowań z tym związanych winien być następujący: (poza zwykłym księgowaniu z tytułu kary umownej).

przy opakowaniach stanowiących środki trwałe

Dt 004 — „Likwidacja środków trwałych“
Ct 001 — „Środki trwałe“

oraz Dt 003 — „Umorzenie środków trwałych“
Ct 004 — „Likwidacja środków trwałych“
— za przeniesienie wartości środka i umorzeń do likwidacji

a następnie

Dt 078 — (lub 074 w b.p.k. poza wykonawstwem) „Inne należności i zobowiązania“

Ct 004 — „Likwidacja środków trwałych“
— za obciążenie odbiorcy **wartością netto** zgubionego lub zaginionego opakowania z jego winy (wartość inwentarzowa minus dotychczasowe umorzenie).

przy opakowaniach stanowiących przedmioty nietrwałe

Dt 078 (074) — „Inne należności i zobowiązania"
Ct 128/2 — „Przedmioty nietrwałe w użytkowaniu"
oraz Dt 129 — „Zużycie przedmiotów nietrwałych".
Ct 078/074 — „Inne należności i zobowiązania"
— za wyksięgowanie na ciężar i dobro odbiorcy wartości inwentarzowej oraz zużycia opakowania zagubionego lub zniszczonego z jego winy.

W przypadku gdy odbiorca nie zwrócił opakowania wypożyczonego ponieważ uległo ono zniszczeniu z **przyczyn siły wyższej** przebieg księgowań likwidacji opakowania jest następujący:

przy opakowaniach stanowiących środki trwałe

Dt 004 — „Likwidacja środków trwałych"
Ct 001 — „Środki trwałe"
— za wartość inwentarzową opakowania
oraz Dt 003 — „Umorzenie środków trwałych"
Ct 004 — „Likwidacja środków trwałych"
— za dotychczasowe umorzenie.

Dalsze księgowanie zgodne z branżowym planem kont (wynik likwidacji trafia na ciężar lub dobro Funduszu Statutowego),

przy opakowaniach stanowiących przedmioty nietrwałe

Dt 201 — „Straty i zyski"
Ct 129 — „Zużycie przedmiotów nietrwałych"
— za wartość netto po odliczeniu od wartości inwentarzowej kosztów zużycia opakowania
oraz Dt 129 — „Zużycie przedmiotów nietrwałych"
Ct 128/2 — „Przedmioty nietrwałe w użytkowaniu"
— za likwidację ostateczną wartości i 100% zużycia.

5. **Księgowania w przypadkach normalnego zużycia przez właściciela opakowania (dostawcę).**

Wyksięgowanie wartości opakowań, nie nadających się do dalszego użytku ani też do remontu, przebiega:

a) **przy opakowaniach ewidencjonowanych jako środki trwałe**
— analogicznie do opakowań zniszczonych lub zagubionych na skutek działania siły wyższej z tym, że konto 004 „Likwidacja środków trwałych" może być dodatkowo uznana za wartość ewentualnych odpadków,

b) **przy opakowaniach ewidencjonowanych jako przedmioty nietrwałe**

Dt 192 — „Eksploatacja opakowań" — w jednostkach handlowych
lub Dt 183 — „Koszt sprzedaży" — w pozostałych jednostkach
Ct 129 — „Zużycie przedmiotów nietrwałych"
— za pozostałą wartość opakowania po odliczeniu dotychczasowego zużycia.

Dalsze księgowanie przebiega normalnie, tzn.:

Dt 129 — „Zużycie przedmiotów nietrwałych"
Ct 128/2 — „Przedmioty nietrwałe w użytkowaniu"
— za likwidację wartości i 100% zużycia.

II. Rozwiązania księgowe u odbiorców

Pod pojęciem „odbiorca" rozumieć należy jednostkę będącą w danej chwili tylko użytkownikiem opakowania, a nie jego właścicielem.

1. **Ewidencja opakowań.**

Opakowania wypożyczone od dostawcy ewidencjonuje się **pozaksięgowo, ilościowo i wartościowo.**

Ewidencja ta winna każdorazowo umożliwić stwierdzenie

a) ile opakowań i na jaką kwotę według wartości inwentarzowej wypożyczono od poszczególnych dostawców opakowań,
b) jakie są terminy zwrotu tych opakowań,
c) miejsce, do którego opakowanie winno być odesłane,
d) w przypadku dalszego wypożyczania opakowania przez odbiorców — ile opakowań i na jaką kwotę wypożyczono poszczególnym dalszym odbiorcom i jakie są miejsca oraz terminy zwrotu tych opakowań.

Ogólna wartość opakowań wypożyczonych od dostawców na dzień bilansowy winna być wykazana w danych uzupełniających od bilansu.

2. **Księgowanie kosztów eksploatacji opakowań.**

Wszelkie koszty związane z remontem, transportem i ekspertyzą opakowań wypożyczonych a obciążające odbiorcę księguje się:

a) w jednostkach prowadzących księgowość w oparciu o branżowy plan kont dla handlu
— na koncie 192 „Eksploatacja opakowań",
b) w pozostałych jednostkach
— na koncie 121 „Rozliczenie faktur i materiałów" w pozycji analitycznej „Koszty zakupu".

3. **Księgowanie kar umownych.**

Zarachowane przez dostawców kary umowne z tytułu niezachowania przepisów o obrocie opakowaniami wypożyczonymi księgować należy u odbiorcy:

Dt 201 „Straty i Zyski"
Ct 074(078) „Inne należności i zobowiązania".

B. OPAKOWANIA SPRZEDAWANE

I. Rozwiązania księgowe u dostawców

Pod pojęciem „dostawca" należy rozumieć jednostkę, która wprowadza opakowania sprzedawane wraz z towarem.

1. **Ewidencja opakowań.**

Ewidencję księgową opakowań sprzedawanych prowadzi się w rozdziale XI b.p.k. na koncie 132 „Opakowania".

2. **Księgowanie sprzedaży opakowań.**

Sprzedaż opakowań sprzedawanych księguje się:

a) w przypadku gdy obowiązujący jednostkę branżowy plan kont przewiduje konto „Sprzedaż materiałów"
Dt rozdział VI, właściwe konto odbiorcy
Ct 196 — „Sprzedaż materiałów",
b) w przypadku gdy b.p.k. konta i sprzedaż materiałów nie przewiduje
Dt rozdział VI, właściwe konto odbiorcy
Ct 132 „Opakowanie"

oraz odchylenie ceny pomiędzy wartością zakupem i sprzedażą

Dt lub Ct 192 „Eksploat. opakowań w jedn. handl."

Dt lub Ct 183 „Koszty sprzedaży"

Ct lub Dt 132 „Opakowania".

3. **Księgowanie kosztów eksploatacji.**

Wszelkie koszty związane z remontem, transportem i ekspertyzą opakowań sprzedawanych, obciążające dostawców księguje się na koncie:

a) 192 „Eksploatacja opakowań"
— w jednostkach prowadzących księgowość w oparciu o r.p.k. dla handlu.

b) 183 „Koszty sprzedaży"
— w pozostałych jednostkach.

4. **Księgowanie opakowań zużytych.**

Wartość opakowań sprzedawanych, nie nadających się do dalszego użytku, ani też do remontu księguje się:

Dt 133 — „Odpadki"
— za uzyskane odpadki

Dt 192 — „Eksploatacja opakowań" — w jednostkach handlowych

wzgl. Dt 183 — „Koszty sprzedaży" w pozostałych jedn.
— za pozostałą wartość zużytego opakowania

Ct 132 — „Opakowania"
— za wartość inwentarzową opakowania.

II. Rozwiązania księgowe u odbiorców

Pod pojęciem „odbiorca" rozumieć należy jednostkę zakupującą opakowania sprzedawane wraz z towarem i obowiązaną do odsprzedaży tych opakowań.

1. **Ewidencja.**

Ewidencję opakowań sprzedawanych, zakupionych od dostawców prowadzi się u odbiorcy również na koncie 132 „Opakowania", z wyjątkiem opakowań sprzedawanych pochodzących ze skupu, które prowadzi się w jednostkach handlu detalicznego na odpowiednich kontach rozdziału XVI b.p.k. „Towary" z odpowiednim wyodrębnieniem w ramach ewidencji analitycznej.

2. **Księgowanie kosztów zakupu opakowań.**

Wszelkie koszty związane z zakupem opakowań sprzedawanych księguje się:

a) w jednostkach prowadzących księgowość w oparciu o ramowy plan kont dla handlu
— na koncie 192 „Eksploatacja opakowań",

b) w pozostałych jednostkach
— na koncie 121 „Rozliczenie faktur i materiałów" w pozycji analitycznej „Koszty zakupu".

3. **Księgowanie sprzedaży opakowań.**

Sprzedaż opakowań sprzedawanych u odbiorcy księguje się w sposób analogiczny jak u dostawcy.

4. **Księgowanie kosztów eksploatacji.**
Jak u dostawcy.

5. **Księgowanie opakowań zużytych.**
Jak u dostawcy.

C. UWAGI KOŃCOWE

1. Przepisy niniejszego pisma okólnego nie dotyczą opakowań stanowiących nierozerwalną część z produkowanym wyrobem, a które zgodnie z przyjętymi zasadami traktowane są jako materiały (podstawowe względnie pomocnicze).

2. W przypadkach odsprzedaży opakowań przez dostawcę, w fakturach dostawcy za sprzedany towar łącznie z opakowaniem uwidoczniony jest obowiązek odpłatnego zwrotu opakowań objętych fakturą w ustalonym z góry procencie, jak np. przy sprzedaży towaru w butelkach, zafakturowanego łącznie z wartością opakowania (w danym przypadku łącznie z butelkami).

Ustalony w fakturze procent odsprzedaży tych opakowań nie powoduje u dostawcy żadnych dodatkowych analitycznych ewidencji, stanowi jedynie podstawę kontroli przez dostawcę odbiorcy z wykonania przez odbiorcę nałożonej na niego klauzuli odsprzedaży.

3. Podane w niniejszym piśmie okólnym przepisy obowiązują jednostki począwszy od dn. 1.X. br., tzn. zarówno księgowość jak i sprawozdawczość księgowa winny je bezwzględnie uwzględniać już w IV-ym kwartale b. roku.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

S. Wojciechowski

136.

PISMO OKÓLNE NR 3

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

DEPARTAMENT KOSZTORYSÓW I UMÓW

znak: KU-2-1

z dnia 7 października 1953 r.

w sprawie urzędowego spisu cenników i katalogów norm kosztorysowych na roboty budowlano-montażowe oraz montaż maszyn i urządzeń przemysłowych, obowiązujących dla celów kosztorysowania na rok 1954.

1. Departament Kosztorysów i Umów podaje do wiadomości i stosowania ustalony na podstawie § 13 pkt. 3 uchwały Nr 380/53 Prezydium Rządu z dnia 23 maja 1953 r. przez Biuro Norm Kosztorysowych Urzędu Rady Ministrów urzędowy spis cenników i katalogów norm kosztorysowych na roboty budowlano-montażowe oraz montaż maszyn i urządzeń przemysłowych, obowiązujących dla celów kosztorysowania na rok 1954, stanowiący załącznik do niniejszego pisma okólnego.

2. Wymienione w urzędowym spisie cenniki oraz katalogi norm kosztorysowych są obowiązujące przy kosztorysowaniu robót wykonywanych przez jednostki podległe podanemu w kolumnie 5-ej spisu ministerstwa lub urzędowi centralnemu.

3. Jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego mogą — w trybie przewidzianym w § 6 uchwały Nr 380/53 Prezydium Rządu z dnia 23 maja 1953 r. — zgłaszać do Departamentu Kosztorysów i Umów wnioski o zatwierdzenie dla budownictwa przemysłowego podanych w załączonym spisie cenników obowiązujących w innych resortach.

V-DYREKTOR DEPARTAMENTU

Inż. E. Mader

Załącznik do pisma okólnego Nr 3
Departamentu Kosztorysów i Umów
z dnia 7 października 1953 r.

URZĘDOWY SPIS

cenników oraz katalogów norm kosztorysowych obowiązujących dla celów kosztorysowania robót budowlano-montażowych oraz montażu maszyn i urządzeń przemysłowych na rok 1954.

Lp	Nr cennika	tytuł cennika	służy do kosztorysowania robót	obowiązuje w resortach
1	2	3	4	5
1.	1/M/M/53	Cennik na montaż urządzeń do skrawania i tłoczenia 1953 r.	Jak w tytule	Ministerstwo Przemysłu Maszynowego
2.	1a/M/M/53	Cennik na montaż maszyn odlewniczych 1953 r.	„	Ministerstwo Przemysłu Maszynowego
3.	2/DP/M/53	Cennik na montaż obrabiarek do drewna 1953 r.	„	Ministerstwo Przemysłu Drzew. i Pap.
4.	3/BP/M/53	Cennik na montaż urządzeń transportu pionowego i poziomego 1953 r.	„	Ministerstwo Bud. Przemysłowego
5.	3a/G/M/53	Cennik na montaż urządzeń skipowych o pojemności kub. 5 t. 7,5 t, 10 t, 15 t. 1953 r.	„	Ministerstwo Górnictwa
6.	3b/G/M/53	Cennik na montaż części elektrycznych i mechanicznych maszyny wyciągowej 1953 r.	Montażu maszyn wyciągowych górniczych	Ministerstwo Górnictwa
7.	6/E/M/53	Cennik na montaż urządzeń elektrowni 1953 r.	Jak w tytule	Ministerstwo Energetyki
8.	6a/E/M/53	Cennik na roboty izolacyjne — ciepło i zimnochronne 1953 r.	„	„
9.	6b/BP/M/53	Cennik na montaż kotłów o wydajności do 40 t/h 1953 r.	„	Ministerstwo Bud. Przemysłowego
10.	7/BP/M/53	Cennik na montaż sprężarek, pomp i wentylatorów 1953 r.	„	Ministerstwo Bud. Przemysłowego
11.	7a/G/M/53	Cennik na montaż sprężarek odśrodkowych, tłokowych i wentylatorów dla kopalń węgla 1953 r.	„	Ministerstwo Górnictwa
12.	8a/BP/M	Cennik na montaż maszyn elektrycznych 1953 r.	„	Ministerstwo Bud. Przemysłowego
13.	8b/BP/M	Cennik na montaż baterii akumulatorowych 1953 r.	„	Ministerstwo Przemysłu Maszynowego
14.	8d/R/M/53	Cennik na montaż podstacji transformatorowych typu wiejskiego 1953 r.	Elektryfikacji rolnictwa	Ministerstwo Rolnictwa
15.	8e/K/M/53	Cennik na montaż i budowę sieci trakcyjnej 1953 r.	Elektryfikacji linii kolejowych	Ministerstwo Kolei
16.	8g/G/M/53	Cennik na montaż otwartych i szafowych rozdzielni dołowych 1—10 kV 1953	Montażu rozdzielni dla kopalń węgla	Ministerstwo Górnictwa
17.	8h/G/M/53	Cennik na montaż urządzeń sygnalizacji szybowej 1953 r.	Jak w tytule	Ministerstwo Górnictwa
18.	8k/E/M/53	Cennik na montaż linii kablowych 1—30 kV 1953 r.	„	Ministerstwo Energetyki
19.	8 l/E/M/53	Cennik na montaż linii napowietrznych 15—110 kV 1953 r.	„	Ministerstwo Energetyki
20.	8m/R/M/53	Cennik na montaż sieci napowietrznych wiejskich 1953 r.	Elektryfikacji rolnictwa	Ministerstwo Rolnictwa

1	2	3	4	5
21.	8s/E/M/53	Cennik na montaż stacji rozdzielczych 6—220 kV 1953 r.	Jak w tytule	Ministerstwo Energetyki
22.	12/BP/M/53	Cennik na montaż rurociągów i armatury 1953 r.	"	Ministerstwo Bud. Przemysłowego
23.	12a/CH/M/53	Cennik na montaż rurociągów specjalnych 1953 r.	"	Ministerstwo Przemysłu Chemicznego
24.	12c/G/M/53	Cennik na montaż rurociągów wodnych szybowych dla odwodnienia kopalń 1953 r.	"	Ministerstwo Górnictwa
25.	14/CH/M/53	Cennik na roboty przy układaniu warstwy antykorozyjnej 1953 r.	"	Ministerstwo Przemysłu Chemicznego
26.	15/BP/M/53	Cennik na roboty takelunkowe 1953 r.	Przemieszczanie ciężarów	Ministerstwo Bud. Przemysłowego
27.	17/CH/M/53	Cennik na montaż maszyn i urządzeń dla przemysłu chemicznego 1953 r.	Jak w tytule	Ministerstwo Przemysłu Chemicznego
28.	17a/G/M/53	Cennik na montaż aparatury i urządzeń koksowniczych i koksochemicznych 1953 r.	"	Ministerstwo Górnictwa Ministerstwo Bud. Przemysłowego
29.	18/G/M/53	Cennik na montaż urządzeń transportowych i maszyn dla zakładów mechanicznych przeróbki węgla 1953 r.	"	Ministerstwo Górnictwa
30.	20/K/M/53	Cennik na montaż urządzeń bezpieczeństwa ruchu pociągów 1953 r.	"	Ministerstwo Kolei
31.	23/IM/M/53	Cennik na montaż urządzeń przemysłu kablowego 1953 r.	"	Ministerstwo Przemysłu Maszynowego
32.	24/MB/M/53	Cennik na montaż maszyn przemysłu materiałów budowlanych 1953 r.	"	Ministerstwo Przemysłu Materiałów Bud.
33.	25/DP/M/53	Cennik na montaż maszyn przemysłu celulozowo - papierniczego 1953 r.	"	Ministerstwo Przemysłu Drzew. i Papierniczego
34.	26/L/M/53	Cennik na montaż maszyn włókienniczych 1953 r.	"	Ministerstwo Przemysłu Lekkiego
35.	50/GK/B/53	Cennik na roboty drogowe 1953 r.	Robót drogowych w miasteczkach i osiedlach	Ministerstwo Gospod. Komunalnej
36.	51/GK/B/53	Cennik na roboty remontowo-budowlane 1953 r.	Robót remontowo - budowlanych o małym zakresie	Ministerstwo Gospod. Komunalnej
37.	52/GK/B/53	Cennik na roboty wodociągowo-kanalizacyjne — sieć zewnętrzna, wraz z uzupełnieniem 1953 r.	Jak w tytule	Ministerstwo Gospod. Komunalnej
38.	54/K/B/53	Cennik na roboty ziemne kolejowe 1953	"	Ministerstwo Kolei
39.	55/K/B/53	Cennik na roboty torowe 1953 r.	Roboty układki torów kolejowych i rozjazdów	Ministerstwo Kolei
40.	56/K/B/53	Cennik na roboty ciesielskie w zakresie robót inżynierskich 1953 r.	Jak w tytule	Ministerstwo Kolei
41.	58/K/B/53	Cennik na roboty kesonowe 1953 r.	"	Ministerstwo Kolei
42.	60/Ż/B/53	Cennik na roboty czerpalne morskie 1953 r.	Roboty czerpalne i kablowe morskie	Ministerstwo Żeglugi
43.	61/R/B/53	Cennik na roboty wodno-melioracyjne 1953 r.	Roboty związane z melioracją gruntów.	Ministerstwo Rolnictwa

1	2	3	4	5
44.	62/Z/B/53	Cennik na roboty regulacyjne na rzekach i potokach 1953 r.	Jak w tytule	Ministerstwo Żeglugi
45.	63/Z/B/53	Cennik oraz normy kosztorysowe na roboty budownictwa morskiego 1953 r.	"	Ministerstwo Żeglugi Min. Bud. Przem.
46.	64/Ż/B/53	Cennik na roboty pogłębiarskie na śródlądowych drogach wodnych 1953 r.	Roboty pogłębiarskie występujące przy budowie śródlądowych dróg wodnych	Ministerstwo Żeglugi
47.	65/BP/B/53	Tymczasowy Cennik Scalonych Elementów Konstrukcyjnych na roboty inwestycyjne wykonywane dla C. Z. Przemysłu Hutniczego 1953 r.	Robót budownictwa ogólnego, lądowo - inżynieryjnych, drogowych, kolejowych, montażowych konstrukcji stalowych oraz instalacji i urządzeń elektrycznych.	Ministerstwo Hutnictwa Ministerstwo Bud. Przemysłowego
48.	67/BP/B/53	Cennik na montaż konstrukcji stalowych hal przemysłowych 1953 r.	Montażu konstrukcji stalowych budynków przemysłowych.	Ministerstwo Bud. Przemysłowego
49.	68/BP/B/53	Cennik na montaż konstrukcji hal żelbetonowych, prefabrykowanych 1953 r.	Roboty występujące przy montażu prefabrykowanych hal przemysłowych	Ministerstwo Bud. Przemysłowego
50.	69/BP/B/53	Tymczasowy Cennik na roboty murowe przy budowie pieców przemysłowych wykonywane dla C.Z. Przemysłu Hutniczego 1953 r.	Roboty murowe przy wszelkiego rodzaju piecach hutniczych, ceramicznych, bateriach koksowniczych, obmurza kotłów i kominów fabrycznych.	Ministerstwo Hutnictwa Ministerstwo Bud. Przemysłowego
51.	70/BP/B/53	Cennik na budowę chłodni kominowych 1953 r.	Jak w tytule	Ministerstwo Bud. Przemysłowego
52.	76/G/B/53	Cennik na montaż konstrukcji stalowej zakładów mechanicznej przeróbki węgla oraz konstrukcji stalowej wież wyciągowych 1953 r.	"	Ministerstwo Górnictwa
53.	42.	Cennik robót budowlanych i instalacyjnych na 1950 r. Część I Wydanie III 1953 r. " II do VI Wydanie II 1951 r. " VII Wydanie III 1953 r.	Ogólnobudowlanych	Ministerstwo Bud. M. i O. Ministerstwo Bud. Przemysłowego
54.	101.	Urzędowy cennik robót budowlanych dla użytku budujących się na wsi na rok 1951 z uzupełnieniem 1953 r.	Ogólnobudowlanych o małym zakresie na wsi.	Ministerstwo Rolnictwa Ministerstwo P.G.R.
55.	102.	Uproszczony cennik na roboty inwestycyjne ujęte w PPI na 1952 r. dla kombinatu Nowa Huta.	Robót drogowych, kolejowych montażu konstrukcji stalowych, robót białych oraz instalacji przemysłowych	Ministerstwo Hutnictwa Ministerstwo Bud. Przem. dla budowy Nowej Huty
56.	103.	Katalog wycen jednostkowych dostosowanych do przedmiarów zawartych w projektach „Gipromezu" dla robót ogólno-budowlanych kombinatu Nowa Huta	Ogólnobudowlanych dla kombinatu Nowa Huta, wykonywanych na podstawie projektów „Gipromezu".	Ministerstwo Hutnictwa Ministerstwo Bud. Przem. dla budowy Nowej Huty
57.	104.	Cennik robót górniczych. Część I, roboty górnicze dołowe 1952 r.	Jak w tytule	Ministerstwo Górnictwa

1	2	3	4	5
58.	105.	Cennik robót wiertniczych, Część III, wiercenie poszukiwawcze i badawcze 1952 r.	Jak w tytule	Ministerstwo Górnictwa
59.	106.	Cennik robót wiertniczych za ropą i gazem.	„	Ministerstwo Górnictwa
60.	107.	Cennik robót geofizycznych 1952 r.	„	Ministerstwo Górnictwa Centralny Urząd Geologii
61.	108.	Cennik robót instalacyjnych i montażowych przy elektryfikacji rolnictwa.	Elektryfikacja rolnictwa	Ministerstwo Rolnictwa Ministerstwo P.G.R.
62.	109.	Analiza cen jednostkowych materiałów i robocizny dla sieci niskiego napięcia.	Elektryfikacja rolnictwa	Ministerstwo Rolnictwa Ministerstwo Państw. Gosp. Rolnych
63.	110.	Analiza cen jednostkowych materiałów i robocizny dla przyłączy domowych.	Elektryfikacja rolnictwa	Ministerstwo Rolnictwa Ministerstwo P.G.R.
64.	111.	Analiza cen jednostkowych materiałów i robocizny dla instalacji wewnętrznych.	Elektryfikacja wsi	Ministerstwo Rolnictwa Ministerstwo P.G.R.
65.	112.	Podstawy analizy cen robót drogowych i mostowych 1946 r.	Jak w tytule	Ministerstwo Transportu Drogowego i Lotniczego

U w a g a:

Cenniki wymieniane po L.p. 57, 58, 59 i 60 obowiązują do czasu ukazania się wydania nowego zmienionego i uzupełnionego. Wydawnictwo tych cenników nastąpi w IV kwartale 1953 r.

137.

PISMO OKÓLNE NR 35 MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO DEPARTAMENT ZATRUDNIENIA I PŁAC

z dnia 16.października 1953 r.

w sprawie warunków oddelegowywania pracowników resortu budownictwa przemysłowego do prac społecznych i sposobu wynagradzania członków rad zakładowych, zwalnianych od pełnienia czynności zawodowych.

Departament Zatrudnienia i Płac wyjaśnia i podaje do wiadomości i stosowania, co następuje:

§ 1. Zagadnienie warunków oddelegowywania pracowników do prac społecznych oraz sposobu wynagradzania członków rad zakładowych zwolnionych od pełnienia czynności zawodowych regulują następujące przepisy prawne:

1) okólnik Prezesa Rady Ministrów Nr 20 z dnia 20 czerwca 1950 r. w sprawie udzielania urlopów pracownikom z tytułu oddelegowania ich do prac związkowych (Monitor Polski Nr A-76, poz. 883);
2) okólnik Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 8 z dnia 8 kwietnia 1952 r. w sprawie wynagradzania członków rad zakładowych zwalnianych od pełnienia czynności zawodowych (Biuletyn PKPG Nr 15, poz. 82);
3) pismo okólne Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 38 z dnia 29 grudnia 1952 r. w sprawie pokrywania wynagrodzeń niektórych pracowników, objętych układem zbiorowym pracy w budownictwie, oddelegowanych do prac społecznych (Biuletyn PKPG Nr 1, poz. 5);
4) okólnik Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 48 z dnia 18 lutego 1953 r. w sprawie wynagradzania członków rad zakładowych, zwolnionych od pełnienia czynności zawodowych (Biuletyn PKPG Nr 5, poz. 29);
5) pismo Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 28 czerwca 1952 r. znak: PN-4B-08/39 wyjaśniające zasady wynagradzania członków rad zakładowych w biurach projektów.

§ 2. 1. Oddelegowywanie do prac społecznych pracowników zjednoczeń (przedsiębiorstw) i wchodzących w ich skład jednostek organizacyjnych powinno odbywać się zgodnie z postanowieniami § 64 Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r.

2. W okresie od dnia 1 kwietnia 1952 r. do dnia 28 lutego 1953 r. członkom rad zakładowych zwolnionych od pełnienia czynności zawodowych w myśl dekretu z dnia 6 lutego 1949 r. o utworzeniu rad zakładowych (Dz. U. Nr 8, poz. 36) przysługiwało w myśl obowiązujących wówczas przepisów, wynagrodzenie należne z umowy o pracę obliczone według zasad obowiązujących przy ustalaniu wynagrodzenia w okresie urlopu wypoczynkowego.

3. Od dnia 1 marca 1953 r. obowiązuje zasada, że wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 2, nie może przekroczyć 90% kwoty przypadającej miesięcznie dyrektorowi danego zakładu pracy, z tytułu uposażenia zasadniczego.

4. Przez uposażenie zasadnicze należy rozumieć płacę dyrektora według osobistego zaszeregowania łącznie z dodatkiem funkcyjnym, jeżeli przysługuje on dyrektorowi zgodnie z obowiązującymi przepisami.

5. Członek rady zakładowej wybrany ponownie i nadal zwolniony od pełnienia czynności zawodowych otrzymuje średni zarobek pracowników o tym samym zaszeregowaniu osobistym w oddziale, w którym pracował przed wyborem do rady zakładowej, obliczony według postanowień ust. 2 i 3 w miesiącu, w którym nastąpił ponowny wybór.

6. Wynagrodzenie za czas zwolnienia wypłaca zakład pracy z zatwierdzonego funduszu płac.

§ 3. 1. Oddelegowywanie do prac społecznych pracowników centralnych zarządów, w których obowiązuje Układ Zbiorowy Pracy w Budownictwie, powinno odbywać się zgodnie z postanowieniami okólnika Nr 20 Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 1950 r. w sprawie udzielania urlopów pracownikom z tytułu oddelegowania ich do prac związkowych.

2. W związku z powyższym, centralne zarządy zwolnione zostały z dniem 1 stycznia 1953 r. od obowiązku dokonywania na rzecz Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa, Ceramiki i Pokrewnych Zawodów w Polsce wpłat w wysokości 0,5% funduszu płac. Wpłaty uiszczone przez centralne zarządy w 1953 r. przed otrzymaniem pisma okólnego Nr 15 Departamentu Zatrudnienia i Płac z dnia 3 marca 1953 r. nie podlegają zwrotowi.

3. Do czasu uregulowania sprawy uposażenia pracowników urlopowanych do prac społecznych i politycznych (art. 20 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin wiejskich i miejskich — Dz. U. Nr 7, poz. 39), pracownicy oddelegowani do prac związkowych pozostawać będą na dotychczasowym etacie, pobierając wynagrodzenie zasadnicze bez dodatku funkcyjnego.

4. Dodatki funkcyjne należne oddelegowanemu w myśl ust. 3 pracownikowi wypłaca Zarząd Główny Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa, Ceramiki i Pokrewnych Zawodów w Polsce.

§ 4. 1. Oddelegowywanie do prac społecznych pracowników w biurach projektów powinno odbywać się zgodnie z postanowieniami § 64 Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r.

2. Członkom rad zakładowych zwolnionym od pełnienia czynności zawodowych przysługiwało w myśl obowiązujących wówczas przepisów:

1) w okresie od dnia 1 kwietnia 1952 r. do dnia 30 czerwca 1953 r. wynagrodzenie należne z umowy o pracę obliczone według zasad obowiązujących dla ustalenia wynagrodzenia w okresie urlopu wypoczynkowego;
2) w okresie od dnia 1 lipca 1952 r. do dnia 28 lutego 1953 r. wynagrodzenie równe uposażeniu, jakie w oparciu o nowy system płacy otrzymuje przeciętnie pracownik o równorzędnych kwalifikacjach, zatrudniony na stanowisku, jakie zajmował członek rady zakładowej przed wybraniem go do rady zakładowej.

3. Od dnia 1 marca 1953 r. obowiązuje zasada, że wynagrodzenie to, o którym mowa w ust. 2 pkt. 2, nie może przekroczyć 90% kwoty przypadającej miesięcznie dyrektorowi biura projektów z tytułu uposażenia zasadniczego.

4. Przez uposażenie zasadnicze należy rozumieć ryczałtowe uposażenie według „Tabeli stawek płac pracowników umysłowych, zatrudnionych w Biurach Projektów podległych Ministerstwu Budownictwa Przemysłowego (po przeliczeniu na nowe stawki płac, zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 3.I.1953 r.), uprawnionych do stosowania zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 186 z dn. 17.6.1952 r." — zarejestrowanej w Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w dniu 23 lutego 1953 r. za Nr 190.

§ 5. Nie należy stosować pism okólnych wydanych poprzednio przez Departament Zatrudnienia i Płac w sprawach objętych niniejszym pismem okólnym, a mianowicie:

pisma ogólnego Nr 23 z dnia 9 maja 1952 r. w sprawie wynagradzania członków rad zakładowych zwolnionych od pełnienia czynności zawodowych;

pisma okólnego Nr 33 z dnia 31 lipca 1952 r. w sprawie wynagradzania członków rad zakładowych w biurach projektów;

pisma okólnego Nr 15 z dnia 3 marca 1953 r. w sprawie zmian w warunkach oddelegowywania pracowników centralnych zarządów do prac społecznych oraz

pisma okólnego Nr 17 z dnia 14 marca 1953 r. w sprawie wynagradzania członków rad zakładowych, zwolnionych od pełnienia czynności zawodowych.

w/z DYREKTORA DEPARTAMENTU

J. Pniewski

REDAKCJA I ADMINISTRACJA:

Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego

Gabinet Ministra

Warszawa, Krucza 24/26. Telefon 834-81

Telefon wewnętrzny: Redakcji 307; Administracji 495

Prenumerata: roczna zł 30.—, numer pojedynczy zł 1.50

Prenumeratę należy wpłacać na konto: N.B.P.

konto 378-412/987 cz. 24 — dział 5 — rozdział 17

OPŁATA POCZTOWA UISZCZONA RYCZAŁTEM

(miejsce na adres odbiorcy)

Adres zwrotny: **Warszawa, ul. Krucza 24/26**

Druk. LSW W-wa, Al. Jerozolimskie 123. Pap. sat. kl. VII- A1/60 g. Nakł. 2 500 egz. Zam. 697 z dn. 2.X.53 r. 4-T-16980